

HOF VAN BEROEP VAN BRUSSEL,**27 JUNI 2000****OFFICIEUZE VERTALING UIT HET FRANS****Inzake:** Openbaar Ministerie, CGKR**Tegen:** Wim E.

Beklaagd van:

in het gerechtelijk arrondissement Brussel, tussen 7 november 1997 en 27 september 1998, op verschillende momenten,

- A) bij inbreuk op artikel 1 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, zoals gewijzigd door de wet van 12 april 1994, in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aanzet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens het ras, de huidskleur, de afstamming, de afkomst of de nationaliteit van deze leden of van sommigen onder hen, met name jegens de Marokkaanse gemeenschap in België en de Afrikaanse gemeenschap.
- B) bij inbreuk op artikel 4 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, zoals gewijzigd door de wet van 12 april 1994, als ambtenaar, in de uitoefening van zijn ambt discriminatie bedrijft jegens personen wegens hun ras, huidskleur, afstamming, afkomst of nationaliteit, met name jegens personen van Marokkaanse en van Afrikaanse afkomst.

Gezien de hogere beroepen van

- De raadsman van de beklaagde op 5 januari 2000 ;
- Het openbaar ministerie op 5 januari 2000

tegen het vonnis uitgesproken op 21 december 1999 door de 55^{ste} kamer van de correctionele rechtbank van Brussel, dat

- stelde dat de tenlastelegging A is bewezen
- stelde dat de tenlastelegging B niet is bewezen
- overwegende dat de beklaagde nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het gerechtvaardigd is om hem de hierna vermelde genademaatregel van het uitstel van de strafuitvoering te verlenen;

Veroordeelt de beklaagde Wim E uit hoofde van de tenlastelegging A tot een gevangenisstraf van zes maand – uitstel van 3 jaar en tot een boete van VIJFHONDERD FRANK x 200 of 50 dagen ;

Veroordeelt hem tot het betalen van:

- 10 fr x 200 = 2.000 fr;
- 1. 000 fr in uitvoering van het KB van 23.12.1993;

- de helft van kosten van de publieke vordering, begroot tot heden op 619 frank en legt de andere helft van de kosten ten laste van de Staat;

Op burgerlijk gebied

Veroordeelt de beklaagde WE tot het betalen aan de burgerlijke partij, het bedrag van 100.000 frank, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten en kosten;

* * * * *

Gehoord mijnheer de plaatsvervangende voorzitter in zijn verslag ;

Gehoord de burgerlijke partij in zijn middelen en gezien zijn neergelegde besluiten (1 geschrift);

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vorderingen

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging en gezien zijn neergelegde besluiten (1 geschrift);

* * * * *

Overwegende dat de hogere beroepen van de beklaagde en het Openbaar Ministerie regelmatig zijn naar vorm en ingediend binnen de wettelijke termijn;

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

Overwegende dat artikel 26 § 1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof het Arbitragehof niet toelaat om uitspraak te doen over een prejudiciële vraag omtrent de vermeende ongrondwettelijkheid van een bepaling van de Grondwet; dat de prejudiciële vraag, geformuleerd in het beschikkend gedeelte van de besluiten van de beklaagde niet gesteld kan worden ;

Overwegende dat omwille van de wijziging van artikel 150 van de Grondwet, de vraag of de inbreuk die aan de beklaagde wordt aangerekend, al dan niet een drukpersmisdrijf uitmaakt, zonder belang is, want de correctionele rechtbank is in alle hypothesen competent om er kennis van te nemen; dat de beklaagde van mening bleek te zijn dat het wel degelijk een drukpersmisdrijf betreft, daar hij op 19 januari 1999 (dus voorafgaand aan de wijziging van artikel 150 van de Grondwet) verklaarde enkel de vragen te beantwoorden tegenover de gezworenen van het Brusselse Assisenhof;

Overwegende dat de beklaagde staande houdt dat de inbreuk te zijner laste, niet gebeurd is in één van de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek, maar in het ontwikkelen van een argumentatie om aan te tonen dat de toepassingsvoorwaarden voor een drukpersmisdrijf niet verenigd zijn, wat niet enkel tegenstrijdig is met zijn verklaring van 12 januari 1999, maar bovendien irrelevant is; dat men niet op een ernstige manier kan ontkennen dat de e-mailberichten, toegeschreven aan de beklaagde, geschriften (gedrukt of niet) zijn, zo niet verspreid zijn dan toch ten minste aan verscheidene personen zijn toegestuurd of meegedeeld, in voorkomend geval aan iedereen die het discussieforum op internet bezocht; dat daaruit volgt dat de inbreuk verondersteld wordt bewezen te zijn, in elk geval gebeurd te zijn in één van de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek

Overwegende dat de beklaagde erkent de auteur te zijn van de open brief aan Zijne Majesteit Hassan II, maar dat hij betwist de auteur te zijn van zes andere Nederlandstalige teksten, hoewel ze verzonden zijn via hetzelfde e-mailadres, dat omwille van de scherpinnige motieven, waarop het Hof zich beroept en die hier zijn weergegeven, de eerste rechter op een pertinente wijze gewezen heeft op de zeldzame gelijklopendheid van vermoedens die geleid heeft tot de overtuiging dat de beklaagde wel degelijk de auteur is van de berichten, een

overtuiging die niet aan het wankelen kan gebracht worden door de hardnekkige ontkenningen van de beklaagde;

Overwegende tenslotte dat de beklaagde staande houdt dat zijn geschriften geen enkele racistische of xenofobe bijbedoeling hebben en geen aanzet bevatten tot rassenhaat of segregatie; dat echter de eerste rechter op een pertinente wijze bewezen heeft dat uit de analyse van de verschillende berichten, inbegrepen de open brief aan ZH Hassan II, duidelijk de wil blijkt van de auteur om, in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aan te zetten tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens de Marokkaanse gemeenschap in België, alsook tegenover de Afrikaanse gemeenschap (wat betreft het begrip 'aanzetten tot discriminatie, segregatie, haat of geweld', zie Cass., 19 mei 1993, met besluiten van Proc.-Gen. Piret, Bulletin van de Arresten van het Hof van Cassatie, 1993, I, pp. 498 – 503);

Overwegende dat de tenlastelegging A bewezen blijft, dat de tenlastelegging B onbewezen blijft, want de beklaagde heeft niet gehandeld in de uitoefening van zijn ambt, dat alle bewezen verklaarde inbreuken van tenlastelegging A de uiting zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat slechts één straf dient te worden uitgesproken;

Overwegende dat de gevangenisstraf en de geldboete, zoals uitgesproken door de eerste rechter wettelijk en gerechtvaardigd is door de zwaarte van de gepleegde feiten, die nog ontoelaatbaarder zijn omdat de beklaagde een politiefunctionaris is; dat de lengte van de gevangenisstraf en de hoogte van de geldboete, die proportioneel zijn met de zichtbare rijkdom van de beklaagde, moeten bevestigd worden als afschrikking; dat het uitstel van de hoofdgevangenisstraf, waarvan de wettelijke toepassingsvoorwaarden vervuld zijn uit hoofde van de beklaagde, behouden kan blijven in de hoop van zijn verbetering;

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Overwegende dat de schadevergoeding aan de burgerlijke partij redelijkerwijs moet geraamd worden op 1 frank; dat de eerste rechter geen rekening mocht houden met de hatelijke hardnekkigheid van de beklaagde ten overstaan van de directeur van het Centrum voor gelijkheid van kansen, omdat dit feit geen deel uitmaakt van de inbreuken van tenlastelegging A, die als bewezen worden beschouwd

Om deze redenen,

HET HOF

Rechtdoende op tegenspraak;

Gezien de wetsbepalingen aangehaald in het vonnis, en onder andere de artikelen (...);

Ontvangt de hogere beroepen

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

Bevestigt het bestreden vonnis ;

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de strafvordering in hoger beroep, begroot op 4.801 fr.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Bevestigt het bestreden vonnis, met als enige wijziging dat de toegekende schadevergoeding wordt teruggebracht tot een bedrag van 1 frank als hoofdsom;

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in hoger beroep

Aldus gevonnist in openbare zitting van het hof van beroep van Brussel op 27 juni 2000, alwaar zetelden.